

Okhaldhunga Times, januar 2017

Kjære venner

Godt Nytt År til dere alle, og takk for nært følge gjennom 2016.

Hos Tulasi

Vi har fortalt om henne før. Tulasi, som falt og brakk ryggen for ni år siden, da hun var bare femten år gammel. Hun har epilepsi og var ute og gjette familiens to geiter, da hun fikk et anfall på et uheldig sted og rullet hundre meter ned et stup. Hun var lenge innlagt hos oss og på et rehabiliteringssenter i Katmandu, der hun og moren kom til kristen tro. Hun er fremdeles lam i bena, og bor alene med sin mor i et hus i den bratte fjellsida, to dagers gange eller mange timers bilkjøring fra sykehuset. De to har feiret gudstjeneste alene i mange år, nå har en nabo blitt med dem. Vi var på besøk der nylig, et team bestående av sosialarbeidere, pastor, sykepleier og lege, for familien trengte både forbønn, nattverd, sårstell og epilepsimedisiner:

Hjertelig og stilig velkomst, det er ikke så ofte de har besøk.

Tulasi var vertinne og ga oss blomsterkranser, ris og grønnsaker.

Samling med sang, bønn og nattverd på maisåkeren som nå er ferdighøstet.

Inne er det for mørkt og trangt, og her ute er det plass til nysgjerrige naboer også.

Feil spørsmål

En dag ble det litt mye her. Mange pasienter i vanskelige situasjoner vi ikke helt visste hva vi skulle gjøre med. Blant dem en ung familiefar som var kritisk dårlig etter en operasjon og med fortvilet familie rundt, en baby med dype brannsåre og manglende intravenøs tilgang, og en alvorlig psykotisk jente som bor alene med sin gamle mor og er voldelig mot henne. Jeg følte det var for vanskelig, og tok det med i bønn til Gud. Jeg ba noe slikt som: "*Kjære Gud. Vær til stede hos alle disse nå når de har det vondt og er redde. Gi dem den lindringen og trøsten de så tydelig trenger.*"

Ofta er det ikke så lett å få tak i Guds svar. Men denne gangen kjentes det som jeg fikk et klart svar. Det var slik:

"Det var en dum bønn. Jeg er hos dem, det er jo nettopp hos slike jeg bor. Spørsmålet er om du er virkelig til stede hos dem, med meg. Er du det?"

Slik "hørtes" det i alle fall ut for meg. Klare ord å gå ut i dagen med.

Venter på ventehjem

Det nye Ventehjemmet for gravide tar form! Nå har vi 16 innlagte gravide i ti senger i et gammelt og nedslitt Ventehjem. Så vi venter med lengsel på at det nye skal stå ferdig. Her er de på visning i nybygget.

Det skal bli 25 senger, inklusive et barnerom for underernærte barn og for funksjonshemmede barn som trenger noen dager for opptrening. Hit kommer det gravide kvinner fra fem fylker og venter på en mulighet for en trygg fødsel. Maten lager de sammen på et kjøkken. Kjøkkenet i det nye ventehjemmet får sin gass til å koke på fra biogassanlegget der all kloakken fra sykehuset omgjøres til ren kokegass. Overflatevannet skal ledes ut i det som kalles et "reed bed". Det er en stor sandkasse der rørplanter (engelsk: "reed") renses forurenset vann, som så det deretter kan renne fritt ut i en bekk. Dette blir det store Grønne Skiftet i Okhaldhunga i år!

Og barnet skal hete Immanuel!

Men mor var ikke på ventehjemmet. Hun hadde tenkt å føde på helseposten på sitt hjemsted. Dit kom hun i god tid, men barnet kom ikke ned. Selv om veene ble sterke og det etter lang tid var blitt full åpning. Da besluttet de å legge ut på den lange ferden mot Okhaldhunga Sykehus. Gjennom natten måtte hun bæres i fem timer før de kom til en bilvei der de etter hvert fikk hyret en jeep som ville ta dem den lange veien. Etter åtte timers kjøring på forferdelige veier og til en pris av 14000 rupee, kom de fram hit. Hun ble forløst med det samme med keisersnitt. Bekkenet var for trangt. Et stort følge pustet ut. De hadde greid det, levende mor og levende barn! De er nye kristne, og også presten deres var med på ferden.

Hun fikk en sønn og det ble jul. Da jeg spurte dem om de kunne være Josef og Maria, ble de veldig glade og fortalte fornøyd at barnet skal hete Immanuel!

Hvem kunne vel passe bedre i et julespill enn denne lille familien? Heldigvis var det rom i herberget.

Lille Immanuel fikk naturligvis hovedrollen i julespillet på sykehuset i år. Her bringer englene hilsen fra Gud, (mens en av dem tar bilde selv), to gjetere har med seg sauene sine til den nyfødte, og Kristin regisserer det hele. Så drar familien hjem til sin landsby og forteller at det er rom i herberget på Ventehjemmet!

Før jul sang og danset menigheten seg igjennom landsby etter landsby der det bodde kristne. Alle steder samlet det seg mange rundt bål, dans, sang og store risgryter. Her fra en nabolandsby, der freden senker seg når en fra menigheten deler den store glede som er gitt til alt folket.

Julegudstjeneste i 7 timer!

Det er dagen da den nye kirken også sprenges og gleden deles med alle. Da kommer det mange som har hørt sangen gjennom landsbyene og vil høre mer.

Det var gudstjeneste og store risgryter, før det ble mange timer med dans, dikt og sang som ungdoms-gruppa arrangerte. Mange av dem som var med feiret jul for første gang i år.

*Disse er blant de som feirer jul for aller første gang i år! Gutten har alvorlig leddgikt og en far som fant en annen kone kort etter at han ble født. En dag ble det nok for mor, som tradisjonen tro bodde i huset hos sine svigerforeldre. Hun pakket sekken, og fant nye ben å stå på med sin sønn i nærheten av sykehuset. Hun fant det hun lette etter på mange måter, nå har de også funnet sin plass i kirken. Kledd opp i ny, varm Marius-genser, sender han dere alle et ønske om et **Godt Nytt år, 2017!***

Flere snorer å klippe

Først var det til sykehusets egen kantine. Her skal pasientene tilbys god og riktig mat til en overkommelig pris, særlig tilrettelagt for småbarna. Og så skal det være et godt tilbud til staben. Kantina har vært nesten ferdig lenge, men den 1. desember åpnet den endelig! Det er en lokal kar med solid erfaring fra restaurant-drift som har fått kontrakt med oss om å drive den.

Det var en av pasientene våre, som er innlagt fordi han har åpne brudd i begge håndleddene, som fikk æren av å klippe den symbolske snora.

Den 28. desember kom turen til å innvie vårt nye laboratoriebygg. Hun som klipper denne snora har vært innlagt i noen dager med svære blødninger etter en fødsel. Hun har fått fem enheter blod, og kan takke laboratoriets blodbank for at hun nå står støtt på egne ben. Mr. Manoj, sjefen på laboratoriet, klapper og gleder seg til å jobbe i oppgradert bygg.

Hva koster det å komme seg til sykehuset?

Familien til lille Immanuel over er ikke de eneste som har brukt flere månedslønninger og mye strev på å nå fram til sykehuset i hast. Men hvor mye betaler egentlig folk flest for å komme seg hit?

Dr. Ohmar Pradhan, en av legene her som er interessert i slike ting som er praktisk viktige for folk flest, gjorde nylig en studie på det. Han fant at transporten hit for pasienter som trengte øyeblikkelig hjelp gjennomsnittlig hadde kostet ca 2 400 rupees, og tatt ca fire timer. Men gjennomsnitt sier ikke alltid så mye. Viktigere er kanskje at han fant at noen nylig hadde brukt opptil fire døgn på reisen, og det kostet dem 22 000 rupees (en enorm sum her, hvor daglønnen i landsbyene er rundt 300 rupees).

Og det viste seg at hele 80 % av akutt-pasientene nå transporteres hit med bil, buss eller ambulans. Bare 20 % kommer gående eller på bære. Det er viktig å vite, og svært annerledes enn før. For bare åtte år siden kom alle gående eller på bære. Da fantes det ingen vei her.

*Dr. Ohmar presenterer studien sin for staben, som hadde mange engasjerte innspill etterpå. Hans konklusjon var at **“People put a lot of effort, time and money to reach to Okhaldhunga Hospital. This makes us more responsible to meet their needs / expectations.”** Nyttig å bli minnet på.*

Noen kommer seg i hus!

I denne kalde tiden er det godt at flere kommer seg i hus! Huset på bildet mangler bare å bli smurt inn med jord og kumøkk før det er innflyttingsklart. Familien Sherpa bor på høyfjellet, og ser fram til å få bedre beskyttelse mot vind og vær.

Det er fire nye hus som er innflyttingsklare i jordskjelvs-området, der vi bygger hus for de jordløse. Til nå er det til sammen åtte tidligere jordløse familier som har fått nye hus i vårt prosjekt. I tillegg er flere påbegynt, og tilsammen har 18 familier blitt hjulpet gjennom alle prosedyrer for å få overført land i sitt navn. Vi skal bygge hus sammen med dem alle, og ytterligere fem slike jordkjøpsaker er i gang.

Det har vist seg at disse husene vi har bygget har blitt brukt som modeller for mange nabohus i de samme landsbyene. De er billige og enkle, av en standard flere kan ha råd til å bygge, samtidig som de er mer jordskjelv-sikre enn tradisjonelle landsbyhus.

Intensivrom

Vi har jo ikke noen ordentlig Intensivavdeling her. Det krever masse avansert teknologi og spesialisert stab, og er ikke aktuelt. Men i det nye sykehusbygget samler vi de aller sykeste pasientene på ett "Intensivrom", og veggen mellom det og sykepleiernes vaktrom har et stort vindu, så pasientene der kan følges tett. Nå vinterstid er det viktig at dette rommet har varmpumpe, så temperaturen kan holdes rimelig jevn og behagelig. Alt dette er nytt av året,

og kjennes som store fremskritt. I tillegg har Nepals myndigheter nå gitt oss midler til å kjøpe overvåkingsutstyr til fire av de dårligste pasientene.

Her er en ung gutt på nitten år i ferd med å komme seg av en svært alvorlig lunge-sykdom. Han får te av faren, som har våket over ham i dager og netter. På skjermen over ham har vi kunnet følge puls og blodtrykk, EKG, pustefrekvens og oksygenmetning i blodet kontinuerlig. Det har gjort både ham og oss tryggere, og bidratt til at dette nå ser ut til å gå bra.

Hilsen
Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjekt nr: 122.47.631 "Okhaldhunga sykehus".